Crònica d’un incident a la via pública

Ara fa uns dies, pels volts de les quatre de la tarda, vaig ser testimoni ocular d'un incident de trànsit a la rambla del Celler entre dos vehicles que hi circulaven. Un era un turisme, conduït per una senyora, i l'altre una furgoneta, conduïda per un home. La senyora -que després vaig saber que es deia Rosa Maria- va posar els llums intermitents per indicar que anava a aparcar, però la furgoneta, en lloc d'aturar-se, s'hi va atansar tant com va poder amb la intenció d'impedir-ho. Aquesta va ser la raó per la qual no va voler recular quan la senyora, educadament, per mitjà de gestos, li va demanar, que li deixés fer la maniobra. Així les coses, ella no va tenir més remei que avançar uns metres i intentar aparcar en un altre espai buit, però l'home va accelerar i va fregar de nou el turisme per impedir l'operació. Davant d'això, la senyora va baixar del cotxe i amb molt bones paraules li va demanar que, si us plau, li permetés aparcar, però ell s'hi va negar.

Jo, mentrestant, observava la situació completament bocabadat, perquè els automobilistes que esperaven darrere la furgoneta, conscients del que passava, s’havien aturat a prou distància del vehicle perquè tingués espai de sobres per recular. Però no. L’home, a crits i amb gestos despòtics, li deia que ningú no el mouria d'allà. Aleshores, empès pel concert de botzines que es va desfermar, vaig decidir intervenir-hi demanant a l’home que deixés aparcar la senyora i fent-li saber que havia vist tota l’operació de bon començament. Ell, però, mantenint el seu to agressiu, em va respondre que no ho faria. I així ho va repetir a un senyor que també havia estat testimoni dels fets i que li demanava el mateix que jo. Vist que érem en un atzucac, un tercer testimoni va trucar la Policia Local, que van ser rapidíssims - un motorista i una grua municipal - però malauradament la senyora ja s'havia sentit obligada a retirar el cotxe per no entorpir més el trànsit i l’home, que, per cert, anava acompanyat d’un preadolescent, ja havia marxat traient-nos la llengua per la finestreta.

Finalment, la senyora va aparcar en un altre lloc, la Policia Local va recollir-ne totes les dades, incloses les meves i les de l’altre testimoni, i l’incident es va acabar. La primera a marxar va ser precisament la senyora, perquè ens va dir que tenia la mare esperant-la en un policlínic proper i estava angoixada per tot plegat. I era veritat. Me'n vaig adonar del seu trasbals per la suma de factors emocionals. Per això, en acabar els tràmits amb la Guàrdia Urbana, la vaig anar a trobar al policlínic per facilitar-li el meu telèfon i dir-li que podia comptar amb mi, si ho necessitava. Això és tot. Em pregunto, tanmateix, què hauria pogut passar si en comptes de ser una dona, la Rosa Maria hagués estat un home. Ho dic perquè, d’incidents de trànsit en què els protagonistes arriben a les mans, n’hi ha un munt cada dia arreu. I tot sovint és per absurditats com aquesta. Tanmateix, a més d’un incivisme ferotge, cal portar molta ràbia al cos per actuar com ho va fer l’home de la furgoneta.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista
www.victoralexandre.cat
@valex_cat

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/109583.html

Copyright 2024 Cugat.cat